

PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Andrzej Duda

Warszawa, 6 lutego 2020 roku

Uczestnicy i Organizatorzy
bielsko-bialskich uroczystości
upamiętniających 39. rocznicę
strajku generalnego na Podbeskidziu w 1981 roku

Szanowni Przedstawiciele Władz Państwowych i Lokalnych!
Ekscelencjo Księża Biskupie!
Szanowni Członkowie NSZZ „Solidarność”!
Szanowni Mieszkańcy Bielska-Białej i całego Podbeskidzia!
a przede wszystkim
Szanowni Uczestnicy zmagania o wolną Polskę!

Trzydzieści dziewięć lat temu zakończył się strajk generalny na Podbeskidziu. Był to ważny epizod pokojowej rewolucji Solidarności, który trzeba zachować w pamięci obecnych i przyszłych pokoleń Polaków. Zapisał się on w naszej historii jako masowy, pełen determinacji protest w imię wartości podstawowych i ponadczasowych. W imię zasad, które trzeba głosić stale i których należy przestrzegać również w obecnym czasie, w wolnej Ojczyźnie. Solidarność – niezależny samorządny związek zawodowy, a jednocześnie wielki ruch społeczny – upominała się o poszanowanie podstawowych praw człowieka i obywatela. O godne warunki pracy i płacy, o równość wobec prawa, o demokratyczną kontrolę nad wszystkimi władzami w państwie, o suwerenną Rzeczpospolitą. O to, *żeby Polska była Polską*. W walce z opresyjnym reżimem komunistycznym miliony Polaków połączyły swe siły po to, aby wolność, solidarność i sprawiedliwość przestały być pustymi hasłami, aby stały się rzeczywistymi regułami życia społecznego. Odnosiło się to również do bezprawia, jakiego dopuszczały się elity władzy PRL. Dlatego w listopadzie 1980 roku NSZZ „Solidarność” Regionu Podbeskidzie publicznie oskarżyła lokalnych wysokich urzędników, działaczy partyjnych i komendantów Milicji Obywatelskiej o wykorzystywanie swoich stanowisk do czerpania nielegalnych korzyści majątkowych. Niestety, udokumentowane i potwierdzone zarzuty zostały przez ówczesną władzę zignorowane. Jej arogancja i poczucie bezkarności, a także pozorowanie demokratyzacji życia społecznego po Sierpniu 1980 roku sprawiały wrażenie lekceważenia i manifestacyjnej pogardy wobec zwykłych obywateli.

Podbeskidzka Solidarność odpowiedziała na to akcją protestacyjną, której skala zaszokowała władców PRL. Po krótkim strajku ostrzegawczym do bezterminowego strajku generalnego przystąpiło ponad dwieście tysięcy osób z kilkuset zakładów pracy w Bielsku-Białej i w całym województwie bielskim. Po trudnych negocjacjach, w których istotną rolę odegrały autorytet i zaangażowanie hierarchów Kościoła, 6 lutego 1981 roku, w godzinach porannych, podpisane zostało porozumienie, które pozwoliło zakończyć protest. Jego efektem były liczne dymisje oskarżonych o działania sprzeczne z prawem. Przede wszystkim jednak przyczynił się on do okrzepnięcia Solidarności tu, w tym pięknym regionie naszej Ojczyzny, na ziemi patriotów dumnych ze swoich tradycji. Wzmocnił wiarę w sens dalszej walki o Polskę, która będzie państwem niepodległym, demokratycznym i uczciwym.

Pozostając wierni temu ideałowi, składamy dzisiaj uroczysty hołd przywódcom, uczestnikom oraz wspierającym podbeskidzki strajk generalny z 1981 roku. W imieniu Rzeczypospolitej Polskiej, jej obywateli oraz moim własnym chyłę czoła przed umiłowanym wolności, przed prawością i odwagą tysięcy ludzi pracy, którzy tamtej zimy stanęli razem, ręka w rękę, żeby bronić swojej godności, żeby położyć kres wyzyskowi i jawnej niegodziwości.

Dziękuję Zarządowi i Członkom podbeskidzkiego NSZZ „Solidarność” oraz wszystkim, którzy jako organizatorzy i uczestnicy dzisiejszej uroczystości uczcili tę ważną, inspirującą rocznicę. Składam podziękowania i gratulacje osobom, które w uznaniu zasług dla wolnej Polski otrzymują dzisiaj Medal Stulecia Odzyskanej Niepodległości. Wszystkim Państwu dziękuję za przywiązanie do wartości, historii i dokonań Solidarności – a także za aktywność obywatelską podejmowaną z myślą o dobrej przyszłości naszego kraju. Przyjmijcie Państwo wyrazy szacunku i serdeczne pozdrowienia.

Z wyrazami szacunku

A handwritten signature in blue ink, appearing to be 'K. J. Jan', written in a cursive style.